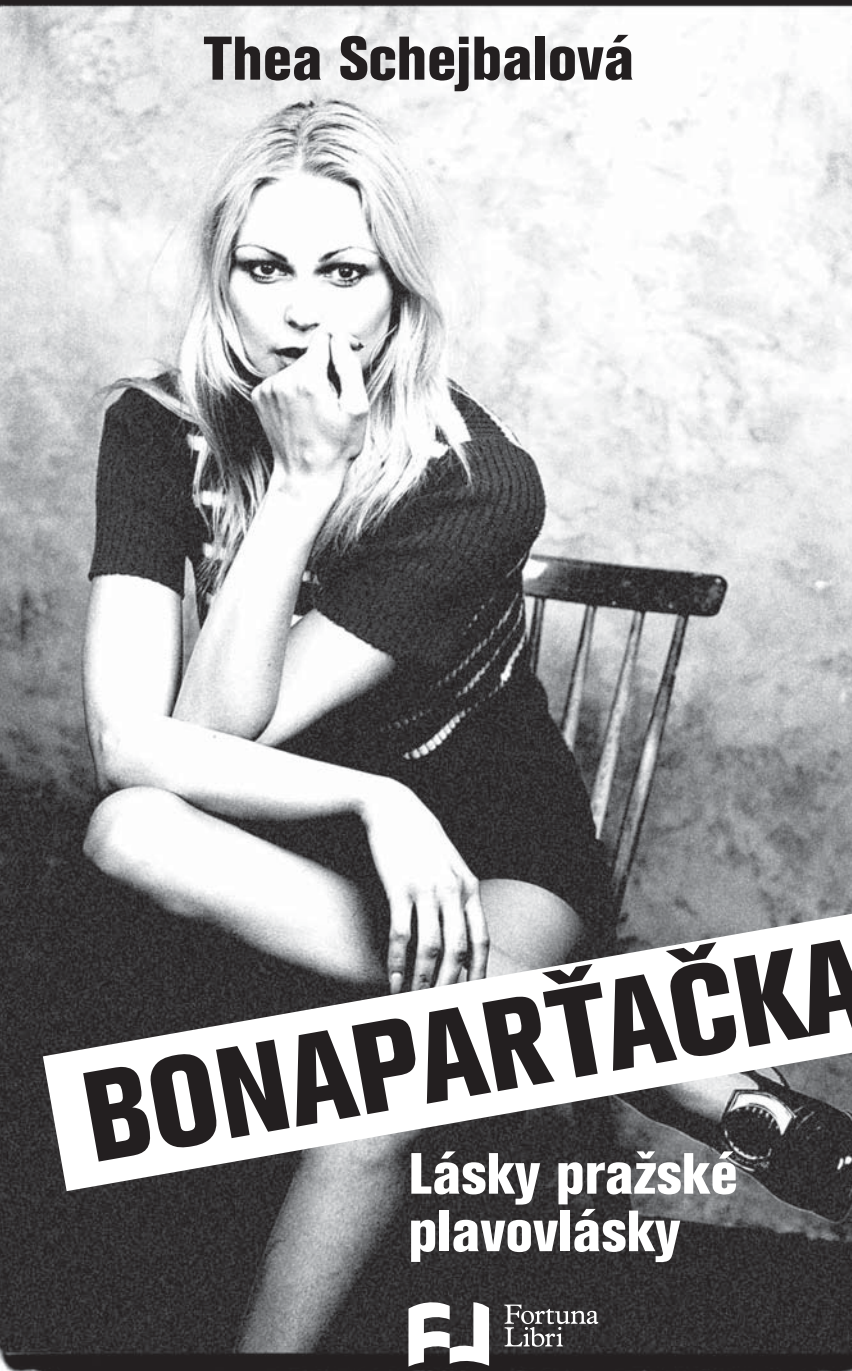


Thea Schejbalová

BONAPARTÁČKA

Lásky
pražské
plavovlásky

BONAPARTĚČKA



Thea Schejbalová

BONAPARTĚČKA

**Lásky pražské
plavovlásky**



Fortuna
Libri

Thea Schejbalová

B O N A P A R Ť A Č K A

Lásky pražské plavovlásky

Copyright © Thea Schejbalová, 2016

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016

Cover design © Daniela Antalovská, 2016

Photos © Marcus Wang, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-071-4

Naproti nám v Plavecké ulici bydlel ve stejném patře jako já fešný Michal Hejtmánek. Často jsme jezdívali stejnou tramvají; on studoval průmyslovku a já mířila do školy v Jankovcové. Vzpomínám si, jak jsem stávala za prosklenými vraty v našem baráku a koukala, kdy Michal zase půjde. Moje máma mu říkala Majkl a já to po ní posléze převzala, ba co víc! Kvůli němu jsem si založila malý deníček, ve kterém stálo, v kolik vyšel z domu nebo kdy se vrátil. Anebo v kolik seděl na balkóně s knihou na klíně. Hejtmánkových balkón byl sice malinko níž než ten náš, ale výhled jsem měla prvotřídní. Schovávala jsem se za kytkami, kterými byl celý obložený, ale myslím si, že Michal mě nakonec nikdy nespatriil.

O dva roky později, tedy v létě šedesátého devátého, náš balkón dočista zpustnul. Tatínek těžce onemocněl a na celou tu pestrou výsadbu, o kterou se každoročně staral, musel zapomenout.

Od té chvíle nevyrostla na balkóně jediná rostlina a já se neměla kam schovat. Ale to už mi to bylo docela jedno. Šmírovací chvílky vystřídaly (bohužel) vážnější věci a Michal byl zapomenut.

Vidím to naprosto živě i dnes: máma si nás jednoho večera zavolala ke stolu, začala mačkat slzy a vysvětlovat, že tatínka odvezli v Košicích (kde pracoval) do nemocnice, operovali ho, protože ho zlobila střeva, a že až se ze zákroku zotaví, převezou ho do nemocnice Na Slupi. Máma tam měla svého komunistického kamaráda, jakéhosi primáře Evžu...

„Táta bude v dobrých rukou, nebojte se!“ řekla pevně. „A až se vrátí, zůstanu doma a budu o něj pečovat.“

Už tehdy jsem malinko cítila, že její žal byl způlky komedie a způlky drama. Protože u ní bylo většinou všechno napůl hra.

O tátu jsem měla docela strach, ale nepamatuju si, že by mě zpráva o jeho nemoci nějak šokovala. Bylo mi devatenáct a pět měsíců bylo moře času. A pak – co když se lékaři mýlí?

Pravda, poté, co Evža tatínka propustil, nastal doma odlišný režim. Naše velká máma se o otce vzorně starala, vařila mu zvláštní stravu, po které měl produkovat tuhounou stolicí. Pečovala mu o vývod a vyměňovala ho. Občas se stalo, že to váček nevydržel, protřhl se a potřísnil všechno v dosahu celého metru. Mladší sestra se dala do smíchu, ale mně to směšné nepřipadalo. Pozorovala jsem matčina štíhlá zápěstí, jak manipulovala s předměty jako rodilá zdravotní sestra. Hýbala prsty na způsob robotických rukou – chladně a uvážlivě – a za deset minut nebylo po nečistotách ani památky. Jen ten puch! Ten tam visel ve

vzduchu jako vlezlé obvinění, na okamžik bylo ticho, ale potom matka zapnula rádio nebo pračku anebo pustila dovnitř všechny ty staré báby soudružky, které ji fanaticky uctívaly, a rodinný běh se vrátil do starých kolejí.

Vzpomínám si, jak si jednoho dne sedla ke stolu, otevřela si nový Mladý svět, chvíli v něm listovala, ale pak zase vstala a odkráčela ke gauči, na kterém táta přes den polehával.

„Poslouchej!“ řekla mu a začala číst. „Redakce našeho časopisu srdečně gratuluje panu Rudolfovi Křesťanovi k narození dcerky a při té příležitosti vyhlašuje konkurz na chůvu pro malou Verunku.“ Zvedla oči od novin a zeptala se: „Víš, kdo je Rudolf Křesťan?“ A hned si i odpověděla. „Jeden mladý šikovný novinář. Fejtonista, chápeš? Přesně tohle teď potřebujeme.“

„A co jako?“ ozval se pochybovačně táta.

„No přece to miminko,“ máma vstala a přesunula se ke stolu.

„A to tam není žádná maminka?“

„Ale to víš, že jo!“ opáčila máma, „ale je to vzdělaná osoba, která asi nechce přestat pracovat. Prostě vědkyně.“

Vyžadovalo to špetku tátovy představitosti, aby pohnutky paní Křesťanové vstřebal. A předpokládalo se, že se bude vzpouzet a zdůrazňovat potřebu svého klidu, ale táta se nakonec jen dlouze protáhl na gauči, a protože byl od nepaměti plný dobré vůle, usmál se na matku a řekl, že není proti. Někdy jsem si lámala hlavu, na co táta – když se někdy celou věčnost vydržel dívat někam do prázdna – vlastně myslel? Celé dny nezahlédl běžný život, venkovní provoz, okolní krajinu, samošky, kostely nebo lidi.

Někdy se zavřel v koupelně a celé drásavé minuty tam postonával. Matka se tehdy tvářila, že to neexistuje, že se to jednoduše neděje. Ale ono se to bohužel dělo.

V den fejtonistovy návštěvy se celý byt pořádně vyvětral a táta se raději stáhl do ložnice.

A pak to skutečně přišlo! Na prahu našeho bytu se objevil sedmadvacetiletý, zcestovalý mladík, takový vysoce akční, kontaktní typ, pozdravil a mile dodal – tak jsem tady. Předal mámě kytku a ta ho mlaskavě pobídla, ať jde dál. V předsíni oba srovnali krok a pustili se do inspekce bytu. Fejetonista se nepokrytě rozhlížel a tajemně mlčel do doby, než na půl cestě spatřil v průchodu dvou místností stará kachlová kamna. Zastavil se u nich, poklepal na ně prsty a uznale hvízdal. Líbila se mu. A posléze velmi chválil i celý byt. Když poznamenal, že odpolední slunce bývá k útrobám bytu mnohdy velmi nemilosrdné, ale u nás to vypadá jako v moderních kulisách na Barrandově, máma zapomněla na všechny útrapy s otcem. Kam se ten mladý akční hoch podíval, uznale kýval hlavou, a mě hned napadlo, že se kdysi podobně chovali komunisti na tribunách za prvního máje.

Však ano, bodejť by se mu nelíbil pětipokojový světlý byt se dvěma balkóny a výhledem na Vltavu.

Návštěva se nakonec protáhla, podával se čaj s bábovkou, a fejetonista nás po hodině opustil s tím, že mámě dá brzy vědět.

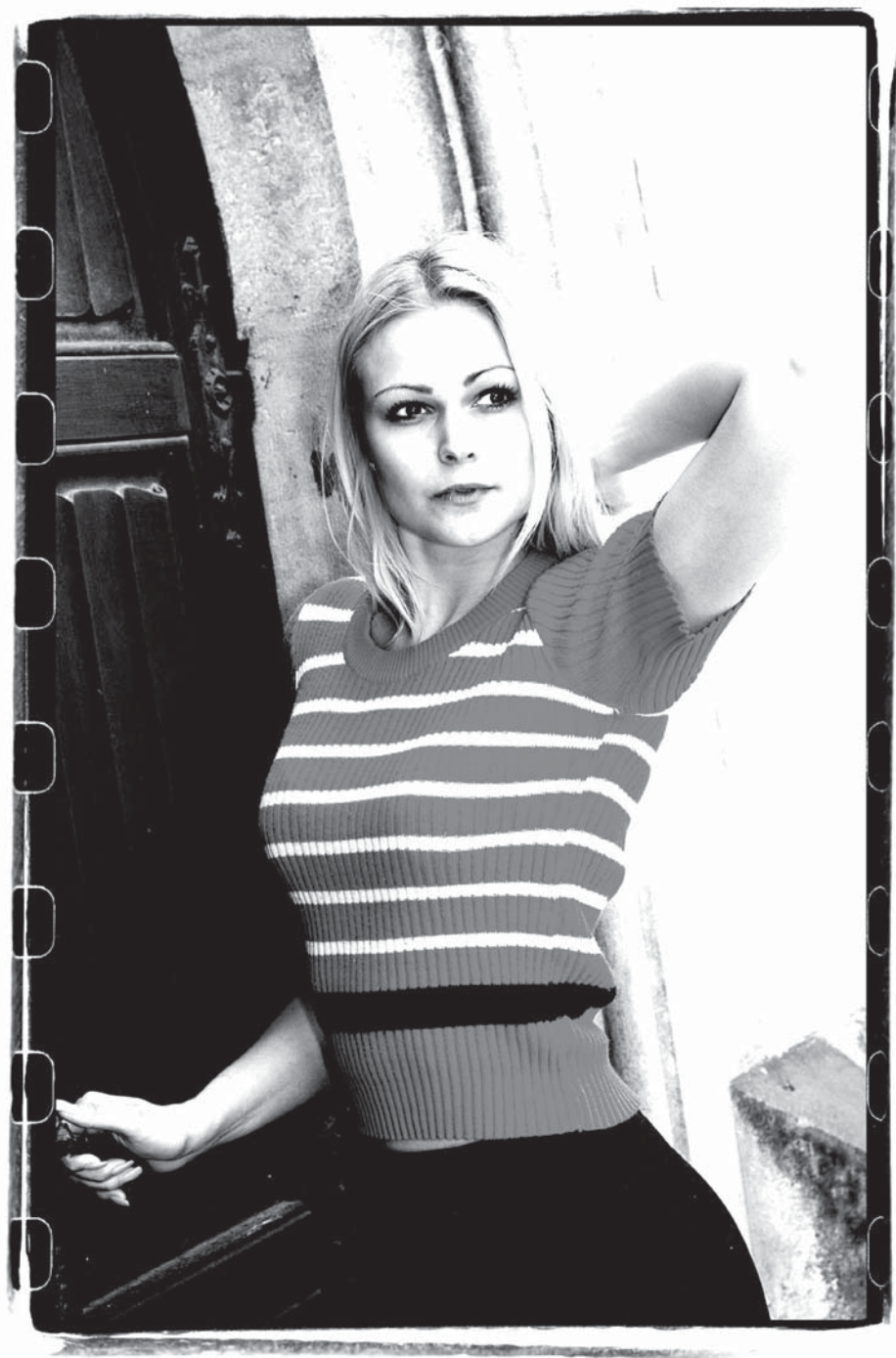
Malou Verunku jsme poprvé spatřili začátkem listopadu. V béžové čepičce, zasunuta v teplém kožešinovém vaku roztočile spinkala. A velmi pokojná zůstávala prakticky každý den. Na mámu a na Sunar si rychle zvykla, jen na ty její angažované řeči ne. Vzpomínám si, jak ji jednou máma krmila na klíně a mně přitom vysvětlovala, že strana vydala pendrekový zákon – zatím prý jen přechodně, do konce roku – a že se čeká, co to s lidmi udělá. Jakmile větu dokončila, s úsměškem se uchechtla, břicho jí nadskočilo, Verunka se vzápětí poblínkala a začala plakat. Rychle jsem mámě podala čistou plenu, ale skoro jsem ji nevnímala. V duchu už jsem křížovala noční Prahu, zastavovala se na kus řeči v Činoheráku u Karla Venzory a pak se

ještě v duchu probírala oblečením. Čekal mě večer s Jadranem Šetlíkem a Pavlem Řezáčem, mými dvorními fotografy.

A tak se na sklonku roku 1969 náš byt nezvykle zalidnil. Máma žila v budovatelské náladě, a proto nás začátkem prosince poprosila, abychom aktivně budovali i vřelý duch Vánoc. Se sestrou jsme jí slíbily, že se všemožně vynasnažíme, abychom tatínka povzbudily. Ovšem ty občasné drásavé stony z koupelny křičely, že situace vůbec není dobrá.

Po svátcích se táta odstěhoval ze společné ložnice a přebýval v kuchyni na divanu. Možná nechtěl matce nepříjemně páchnout, možná v tom bylo něco jiného, nevím. Ložnice byla v bytě nejhezčím prostorem; velký pokoj, převážně matčin intimní buďoár s balkónem. A tak táta usoudil, že jistý odstup bude spíše přínosem.

Na jaře si matka opět vážně promluvila s Evžou. Výsledkem diskuse byla dohoda, že tátu na dva týdny hospitalizují. Napumpují do něj život, a bude zase na chvíli dobře. V pondělí tedy táta nastoupil do nemocnice a v sobotu odpoledne už jsme seděly s mámou v kavárně Valdek a čekaly na první tanečníky. Ach, ten Valdek! Nebyl to žádný reprezentativní podnik a jen stěží připomínal lesní zákoutí, tedy Walde Ecke, které tam kdysi



stálo. Architekt Bellada sice postavil budovu v duchu dekorativního funkcionalismu, ovšem uvnitř nesedělo žádné měšťanstvo, spíše osazenstvo postarších seladonů. O sobotách tam zasedala lidová porota místních čumilů a s těmi já se nechtěla zaplétat! Matka mě přesto postrkovala na parket a já jí byla bez špetky vlastní hrdosti po vůli. Nechala jsem se vést různými náručemi, ač mi to bylo nepříjemné, a pak jsem jí jednou v taxíku po cestě domů vyprávěla, že se na mě nalepil jakýsi chlápek...

„Přesvědčoval mě, abych příští týden přišla na Miss Valdek.“

„Na... Miss... Valdek?“ matka se na mě ostře podívala a přitom pomalu slabikovala slova.

„Jo, na Miss Valdek!“

Prudce se na sedadle napřímila. „No samozřejmě, že tam půjdeš. Spolu tam půjdeme!“ řekla a bylo rozhodnuto.

A na konci března prudce tleskla dlaněmi a přivolala si džina. Osvítil ji světoborný nápad, který mohla okamžitě uskutečnit, stačilo natáhnout ruku. Situace si o to přímo říkala, přímo žadonila, aby v pondělí 28. dubna vyšel v Mladém světě můj medailónek.

Sedla jsem si k němu a prožívala zvláštní pocity. Přes celou čtvrt stranu se rozprostírala moje fotografie a vedle ní tři sloupce napěchované textem o tom, jak to probíhalo na Miss Valdek:

Maminka neselhala! – psal pan Křesťan. V úterý v poledne koupila látku, nastříhala ji a šila nové oblečení až do půl čtvrté ráno a druhou noc práci dokončila. V den soutěže pak nahodila černé tesilký a udělala si čáry na očích, aby se s dcerou vydala do boje.

Eva postoupila do finále soutěže Miss Valdek a na to už si připravila oděv vskutku speciální: v Kotcích nakoupila záclonovinu, metr za osm korun, a třásně za tři, Duhou je nabarvila na černo

a ušila si průsvitnou halenku, pod níž si nehodlala nic vzít. Maminka Formánková svou dceru podporovala, leč tohle se jí zdálo trochu moc. Evka doma slíbila, že blůzu nakonec nepoužije, skutečnost však byla opačná. Vystoupila v ní před publikem a...

Matka polkla naprázdno a naplno teprve ve chvíli, kdy zjistila, že její dcera je Valdekem doporučena k účasti na celopražském předkole soutěže o Miss Praha.

Osobně jsem si myslela, že ta černá halena žádnou zásadní roli nesehrála. Naopak, sehráli ji Jadran s Pavlem. Přišli mě podpořit, viděli totéž co já a nejspíš tušili, že jsem tam byla trochu mimo mísu. Seděla jsem u stolu, nanášela si pigment na rty, ale v ruce jsem držela ostré zpětné zrcátko, které odráželo pravdu: byla jsem ve společnosti převážně menších dívek s oblými boky a kulatými lýtky. Někdo dokonce řekl, že co je malé, to je hezké, a když jsem se otočila za tím hlasem, nebyl to nikdo menší než jeden z porotců. Pochopila jsem, že musím něco udělat a že kamarádi jsou tu přece od toho, abych je mohla uprosit k větší aktivitě...

Když jsme pak jedna po druhé procházely po provizorním molu, tu jednou, tu dvakrát blesknul čísi foťák. Když jsem se na mole objevila já, Jadran s Pavlem cvakali spouští ostošest. V rukou drželi své drahocenné Nikony F, snímali mě z různých úhlů a já dodnes věřím, že díky nim jsem postoupila do Miss Praha.

Za jejich aktivitu jsem se stala jejich dlužníkem, a nemohla jsem jim stylověji poděkovat než tím, že jsem je pozvala do Reiv klubu. Do podniku ve čtvrtém patře bývalého Darexu, kde se scházela pražská Mods. Dal se tam potkat třeba Karel Svoboda, Jitka Zelenková, Petra Černocká nebo Petr Hapka. Klub sestával ze dvou místností a velké terasy s výhledem do dvora. Na

pohodlných sedačkách se tam krásně povídalo; ve větší místnosti jednou besedoval i Miroslav Plzák.

S časopisem v podpaží jsem tedy spěchala na místo, brala schody po dvou, ale jakmile jsem vstoupila na tamní zátežové koberce, už tam byli. S vlastním časopisem na stole, s hlavami u sebe podrobně studovali stranu číslo 15. Jakmile mě uviděli, narovnali se a ... „udělej si pohodlíčko“ ... ochotně mě pustili mezi sebe. Jeden z nich vzal do ruky foťák a blýsknul mi do očí. Druhý se podrbl na hlavě ... „že je to fajn, že tam jsem, ale ten Fošenbauer se mohl víc snažit! Proč se dívám do země a proč nemám na sobě sukni?“

Pavluv dech páchl tak, že bylo jasné, že má upito. Několikrát se plácnul do stehen ... „zatraceně, proč nemáš tu sukni?“ Ale vzápětí už plácal i do mých stehen a pak se do mě unaveně zavěsil.

Jadran souhlasil, že ta fotka není nic moc, ale upřímně... „Přeju ti úspěch a štěstí. Máš na to, tak jim ukaž, kdo jsi! A pak už šup s tebou do filmu... Zeffirelli, Mastroianni, Fellini...“

Ale pak se ta komplimenty obtěžkaná miska zvrátila a časopis putoval přede mě. Jadranův prst klepal na poslední odstavec:

Eva říká, že jejím ideálem by bylo povolání fotomodelky, jenže si uvědomuje, že takové u nás v čisté podobě vlastně téměř neexistuje. Má teď ještě jeden ideál praktický. Chtěla by se dostat z oddělení hraček do oddělení parfumerie.

„To tě nenapadlo nic lepšího?“ kabonil se na mě.

Nehodlala jsem se nechat vytočit.

„Proč sis nepřipravila něco většího? Copak nemáš pořádný sen?“

Pavel se naklonil a lihovým dechem pravil: „Neposlouchej ho!“

„Vypadá to, jako bys pracovala v Kolbence.“

Prosebně jsem na Jadrana pohlédla, ať mi to neказí...

„Podívej,“ vzal si časopis k sobě, nalistoval třináctou stránku a přečetl titulky: „Národní divadlo v Itálii! Chápeš? Z parfumerie se nikdy nikam nedostaneš!“

Cítila jsem se, jako bych stála před vlastní mámou, a nevěděla jsem, kam s očima.

„Takhle přece nikdy nemůžeš zvítězit.“

Chtěla jsem vstát, ale Jadran mě zatlačil zpátky.

„Já to přece myslím dobře, ne?“

MISS ČSSR 1970

Milá slečno,

Pražské veřejné finále celostátní soutěže MISS ČSSR 1970 o tituly Miss Praha a Miss PKOJF, do kterého jste byla porotou vybrána, se koná dne 3. května 1970 od 16. hod. v pravém křídle Sjezdového paláce.

Vzhledem k tomu, že musí být provedena ještě závěrečná lékařská prohlídka a pro vás bude vhodné seznámit se s prostředím, ve kterém budete vystupovat, dostavte se do zákulisí již ve 13

hod., upravená a učesaná, ve vhodném odpoledním společenském oblečení. Nezapomeňte plavky – pokud možno jednodílné.

Sled programu: Po hromadném nástupu v šatech bude provedeno vylosování čísel, pořadí, ve kterém budete vystupovat.

Pak vás konferenciéři řed. Darek Vostřel a Jiří Šašek jednotlivě představí porotě a návštěvníkům. Po krátké programové vložce divadla Rokoko se bude vystoupení opakovat v plavkách, ve kterých setrváte až do konce akce. Během další programové vložky bude provedeno ohodnocení porotou, která zvolí Miss Prahu. Na základě hlasovacích lístků vyplněných návštěvníky bude zvolena Miss PKOJF. Obě vítězky postoupí do dalších kol celostátní soutěže o nejhezčí dívku ČSSR.

Přejeme Vám hodně úspěchů a nashledanou 3. 5. ve 13 hod.

Věra Tonková

Vedoucí programového oddělení

Tam už to bylo velké a profesionální. Ale zdaleka ne tak extravagantní, jak jsem si malovala. Spíše normální, dokonce tak normální, že jednou z uchazeček byla i studentka teologie. Fučíkárna se na to připravovala celý týden, Darek Vostřel cizeloval scénář a panoval tam větší ruch než na Staroměstském náměstí o adventu. Všichni jako by někam pospíchali, a tak jsem tělem pospíchala i já, ačkoli duchem jsem se sákala po minulosti. V zákulisí padaly povely, jako bychom se připravovaly na velkolepou vojenskou přehlídku. Měly jsme dělat všechno pro to, abychom už konečně narukovaly. Učili nás čistit hlavěň a mačkat spoušť; pravda, byly jsme nezkušené a při nabíjení se nám často chvěly ruce, ale konejšil nás fakt, že alespoň budeme mít na co vzpomínat a jednou o tom uslyší naše děti. A pak nás naženou na nástupiště, protože vlak už se řítí do zatáčky. S obsedantní představou, že to možná vyhrájeme, nastupujeme na kreativní

dráhu. Moje černá krajková říza s třásněmi tam mondénně vlaje ve světlech... a následný potlesk je veliký, to ano...

... ale potom se mě to už netýká. Nezazní moje jméno, nikam se nepřesouvám, zůstávám stát na místě a jen tleskám, protože korunku vyhrává dívka, která si přála, aby všichni žili v míru. Bylo rozhodnuto.

Od pozdního jara přes celé léto až do Vánoc jsme s tátou vždycky v pátek odpoledne chodívali pro chleba. Vycházkovým krokem jsme přešli Palackého most a zamířili na Smíchov do Nádražní ulice, kde v jediné pražské pekárně pekli výborný kulatý. Koupili jsme ho, ale na zpáteční cestě nás čekal ještě jeden úkol: na konci mostu jsme se museli zastavit v akvaristických potřebách, kde si táta od nepaměti kupoval kornout nitěnek, a když jej držel v rukou a usmál se, zase měl na okamžik pocit, že je všechno jako dřív.

V některý večer mu bývalo tak dobře, že se s chutí uvelebil v křesle, zamnul si ruce a začal se vyptávat. Kam jdu, nebo ještě lépe – s kým jdu? Většinou jsem mu říkala, že mířím do Reiv klubu, protože to byla Mekka naší zábavy do doby, než jsem prošla zasvěcením u Bonaparta. Když jsem se před ním objevila v maxi šatech s rudými máky (mimochodem z látky z Tuzexu),

jen sklopil zrak a usmíval se pod vousy. Kam jsem se vrtla, tam měly ty šaty úspěch a díky nim všichni věděli, kdo jsem – zkrátka ta, co je hubená jak lunt, nosí vlasy do pasu, nepije, nekouří a miluje společnost.

Mohl mě snad někdo důležitý minout?

Jenže v srpnu nebylo tátovi kvůli mně moc do smíchu. Zlobil se na mě a na Reiv klub a na filmaře a na celý ten vizuální humbuk kolem...

Vyprávěla jsem mu, že se mi stala nečekaná věc. Přišli ke mně dva chlápci-filmaři a slušně se zeptali, zdali bych byla pro ně ochotna natočit krátkou reklamu do kinožurnálu. Scénář velel, abych si oblékla jakýsi kabát z podzimní kolekce Darexu, který měli s sebou a ukazovali mi ho. Měla jsem si ho vzít na sebe, vyjít v něm ze zkušební kabiny a před kamerou ho elegantně rozevřít. Souhlasila jsem! Přesunuli jsme se do suterénu, do prostor obchodu, tam mi džentlmensky pomohli do kabátu. Těžká zelená látka vykouzila pro kameru měkkou siluetu a výsledek byl opravdu působivý. Ale ať jsem dbala všech pokynů, přesto jsem v momentě, kdy rozevírám kabát, vypadala jak úchyl. Dodnes si pamatuju, jak se půlka kinosálu hlasitě rozchechtala, zatímco moje sestra to viděla úplně jinak. Chechtalo se prý jen patero výrostků, sedících tři řady před námi, a nikoli polovina kina. Jenže vysvětluje to někomu jako já! Dlouhé roky jsme se dohadovaly, jak to doopravdy bylo, ovšem nejpodstatnější byl fakt, že jsem měla v práci zase co vysvětlovat.

Pan ředitel si mě zavolal, protože nedovedl pochopit moje aktivity.

„Přihlašujete se do soutěží Miss, dáváte rozhovory do novin, natáčíte kinožurnál. Někdy se ptám, co tu vlastně mezi metráží a knoflíky děláte?“

„Svůj první film jsem natočila v šesti letech,“ podotkla jsem. „Jmenoval se Touha.“

„Tak vidíte! Předpokládám, že dnes toužíte jít výš a nehodláte se zahrabat v nějakém zatuchlém obchodním domě.“

Zažívala jsem paradox: fotograf Pavel mi vyčítal, že nemám žádné pořádné cíle. Pan ředitel si naopak myslel, že musím mít hromadu vyšších cílů, a tak jsem šla. Slíbila jsem mu, že si do měsíce najdu nové místo, pěkně v tichosti jsme se rozešli a já měla konečně klid.

Na podzim roku 1970 jsem se poprvé v životě lehce přiopila a zůstala přes noc mimo domov. Ležela jsem v jakémsi malém ateliéru, který patřil architektu Ještědské věže Karlu Hubáčkovi. V milostném opojení jsem se tam na úzké posteli mačkala s mladíkem, který mě zasypával nezodpověditelnými otázkami. Měl už pěkně upito a tak mu říkám, že uvidíme zítra, jak se to celé vyvine. Šimral mě svými hustými vlasy a blábolivě opakoval, že jsme přece dva dospělí jedinci, tak co jako?

„Budeme to muset říct, nejprve tvým rodičům a potom zajedeme i za mou matkou, ano?“

Daniela jsem znala pouhé dva týdny, ale i ty stačily k tomu, abych pochopila, že to má v hlavě všechno hezky vymyšlené: vystuduje školu s výborným prospěchem a stane se slavným architektem. Už tehdy mu v hlavě hojně probublávala slova

pozdně renesančního architekta Andrea Palladia, dle kterých každá stavba vyžaduje tři aspekty, bez nichž si nezaslouží chválu: a to pohodlí, trvanlivost a krásu.

„Představ si, že ve třinácti letech, kdy se učil kameníkem, utekl do města Vicenze a tam se později realizovaly jeho největší stavby.“

„Jako například?“

„Jako například nejstarší zachovalé divadlo, které má poloeliptické hlediště s třinácti řadami mramorových lavic. Tohle divadlo sice není nejstarší,“ vysvětloval zaujatě Daniel, „ale nejstarší zachované, postavené podle římských vzorů. Prostě Teatro Olimpico...“

„A ty bys ho jednou rád viděl, žejo...“ zeptám se, protože vidím v jeho očích špatně zastřené pohnutky.

Dan mě ale okamžitě vyvádí z omylu.

„V první řadě bych rád viděl tebe. Po mém boku. Myslíš si, že to zítra klapne?“ ptá se mě předtím, než usne.

„Určitě!“ brumlám do peřin a odháním rozpaky.

Následujícího rána se poznenáhlu vzbouzíme, ale stále se nemáme dost. Prvních deset minut dne si pronajmeme k tomu, abychom se v této nešťastné socialistické době opět shledali, abychom se k sobě zase milostně přivinuli a podívali se sami do sebe: já do něj a on do mě, a abychom tam viděli věci, které už nikdo jiný nespatří, protože jednoduše patříme k sobě. Už jsme vstávali, když jsem se chtěla Dana zeptat, jestli se ze včerejšího rozhodnutí nevyspal? Ale vzápětí přichází další vzpomínka: stojíme přede dveřmi našeho bytu v Plavecké ulici, ty se otevírají a já – místo toho, abychom byli vlídně přivítání – pocítím na své tváři matčinu tvrdou dlaň. Panebože! Vůbec jí nebylo stydno proplesknout mě před mým hochem, který se rychle schovává za kytici růží.